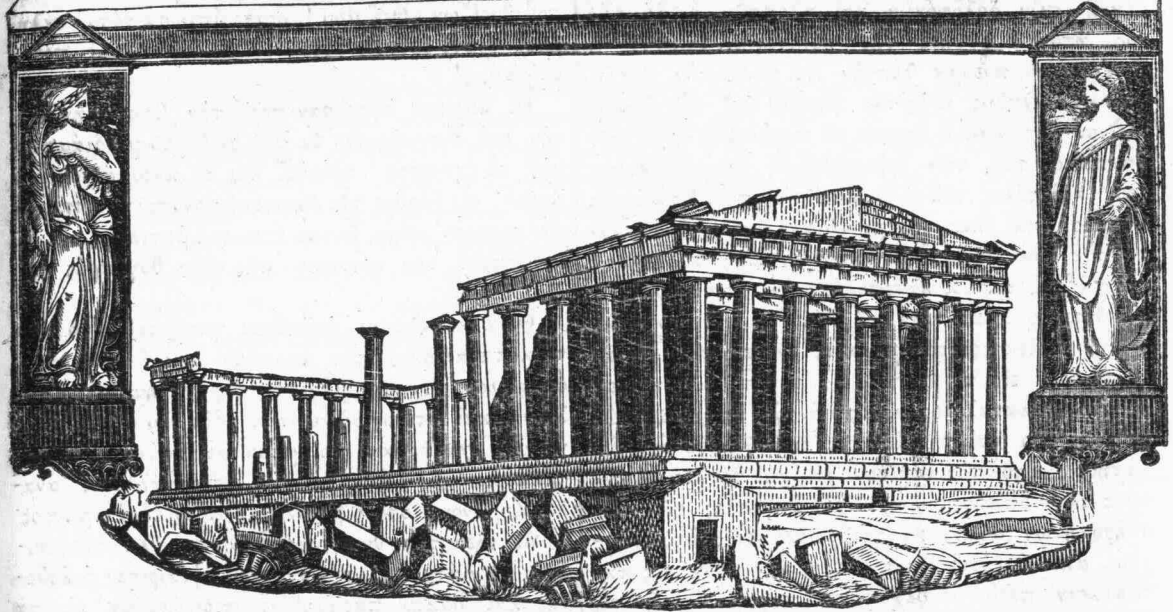

ΕΥΡΥΤΕΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλάδι. 11.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1853.

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΔΙΜΥΗΣ.

(Ιστορική παράδοσις)

Α'.

Ὁ Τόμος καὶ ἡ Κοιτίς.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1542, τὸ φρούριον τοῦ Φαλλκλάν, ἐν Σκωτίᾳ, ἐπληροῦτο θορύβου. Μέρους τῶν εὐγενῶν συνηγμένον ἐκεῖ εὐρίσκετο, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ μεγάλης τινὸς συμφορᾶς, ἐνταυτῷ δὲ καὶ εὐτυχούς τινος εἰδήσεως. Καὶ ἡ μὲν συμφορὰ ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ἐντὸς τοῦ ἰδίου φρουρίου, ὅπου ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος ὁ Ε'. κατέφυγε μετὰ τὴν θραύσιν τοῦ στρατοῦ τοῦ ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, κατὰ τὸ Σολβαί-Μοας, ἡ εὐτυχὴς δὲ εἰδήσις, ἀνεμένετο νὰ κοιμισθῇ ἐκ τοῦ φρουρίου Λίνλιχθων, ἐν ᾧ διέμενεν

ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας. Μαρία τῆς Λωραίνης θυγάτηρ τοῦ Κλαυδίου τῆς Λωραίνης, πρώτου Δουκὸς τῆς Γουΐζης. Ἡ Σκωτία ὅθεν εἰσέρχετο συνάμα εἰς πένθος καὶ ἐλπίδας· μία βασιλεία ἔληγεν καὶ ἄλλη τις περιεμένετο, καὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ ἀτυχὴς Ἰάκωβος ὁ Ε'. ἐπάλαυνεν ἐν μέσῳ τῶν φασμάτων τῶν περιστοιχιζόντων τὴν ἀγωνίαν του, ἡ βασίλις τεθλιμμένη, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ στηρίξῃ αὐτὴ τὸ διάβροχον ἐκ τοῦ ἰδρωτὸς μέτωπον τοῦ φιλάτου συζύγου ἑκείνης, ἐκαρᾶσκει μακρὰν αὐτοῦ τὴν κλαυθμηρισμὸν τοῦ παιδὸς, ὃς ἔμελλε νὰ τῇ ἀντικαταστήσει δύο υἱοὺς τῆς, θανόντας ἐν τῇ κοιτίδι.

Τέλος, τὴν 8 δεκεμβρίου, ἵπποκόμος τις ἀπ᾽ ἄλλου δρομαίου ἐκ τοῦ φρουρίου Λίνλιχθων πρὸς τὴν ἑδραν τοῦ Φαλλκλάν, διαδίδων καθ' ὁδὸν τὴν εὐτυχὴ ἀγγελίαν τῆς γεννήσεως κόρης μελλούσης νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτῆς Μαρίας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος κατείχετο ἀπὸ σφοδρὰν παραφροσύνην καὶ μίτην ἀνέμενον στιγμὴν τινα συναισθήσεως ἵνα τῷ ἀναγ-

κεῖλωσι τὸ εὐτυχές συμβάν, καθόσον ἐφαίνετο ὅτι ἡ φρόνησις διὰ παντός τὸν κατέλιπεν.

Ἡ Σκωτία κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο τόπος ἐγροῦτος, εἰς ὃν ἐπεπόλαζεν ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ βαρβαρότης· οἱ ἄρχοντες μετῆρχοντο ἐν ἀνάγκῃ τὴν τέχνην τῶν δολοφόνων καὶ κλεπτῶν, ὁ δὲ φόβος ἦτον ὁ μοχλὸς τῆς πολιτικῆς. Ἰάκωβος ὁ Ε' ἔχων τὸ πνεῦμα λεπτὸν καὶ ποιητικόν, δὲν ἤτὼν κατάλληλος πρὸς τὴν ἐποχὴν καὶ τὸν ἄγριον ἐκεῖνον τόπον δι' ὃ ἐπρεπε νὰ περαιτηθῇ ὅλων τῶν φαντασιῶν του, τῶν ῥιψοκινδύνων περιπλανήσεώς του, καὶ τέλος τοῦ φιλοκάλου βίου του. Καθολικὸς ἐνθερμος καὶ δικαιοδότης ἀδιάλλακτος, θυσιάζων τὰ τῆς δυναστείας του συμφέροντα εἰς τὰς βάσεις τῆς τάξεως αὐτοῦ, κατεπολέμησεν ὑπερβαλλόντως τὸν Πρεσβυτεριανισμὸν τοῦ θεοῦ τοῦ Ἑρρίκου· ἀλλὰ μάτην κατέπνιξε τὰς γενναίας κλίσεις του, μάτην κατέφυγεν εἰς τὸ ξίφος, εἰς τὸν πέλεκυν καὶ εἰς τὸ πῦρ. Ἐγκαταλειμμένος διὰ τὴν ἀπλησίαν τῶν εὐγενῶν του καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ λαοῦ του, δις ἡττηθεὶς ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον Ἡ. καὶ θρηνῶν τὸ αἶσχος τῶν ὅπλων του καὶ τὸ ἀνωφελές τῶν αὐστηροτήτων αὐτοῦ, καταβιβρωσκόμενος ἀπὸ ἐλέγχους, ἀπὸ θλίψεως καὶ πυρετὸν, δὲν ἦτον εἰς κατὰστασιν πλέον νὰ δεχθῇ τὴν παραμυθίαν ἣν τῷ ἐπεμπεν ἡ θεία Πρόνοια.

Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων φλογώδεις καὶ κεκοιλαμένους, τὴν κόμην ἄτακτον, τὰ χεῖλη συνεσταλμένα, καὶ τὰς παλάμας σπασμωδικῶς ἐπὶ τῶν καλυμμάτων του, ὁ Ἰάκωβος κατεπολέμει ἀπελπιτικῶς τὰς τρομερὰς ὀπτασίας, τὰς συστρεφόμενας περὶ τὸν θάλαμον του.

Ἐνίοτε τοῦ ἐφαίνετο ὅτι πολλὰ θύματα τῆς μισαλλοθηρησκείας ἐκφυγόντα τὴν καταδίκην των, ἔφερον ὑπὸ τὴν κλίνην του δέσμην ξύλων καὶ φλόγας, καὶ ὁ ἀτυχὴς βασιλεὺς ὡς νὰ ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταναλισκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρός, ἀνέκραζε βοήθειαν! Πολλάκις θέλων ν' ἀναπηδῇ διὰ νὰ φύγῃ ἔπαρπονείτο, ὅτι ἡ πυρκαϊὰ κατέκαιε τὰ ὅσῃα του. Ὅσάκις δὲ οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ ἀπετόλμων νὰ πλησιάσωσι ἵνα κρατήσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας των, οὗτος ἐλυποθύμει ἐκ τοῦ τρόμου του, ὑπολαμβάνων τὰς περιποιητικὰς αὐτῶν χεῖρας, ὡς λαβίδας αἱματηράς. Πολλὰ φάσματα, ἃ ὀνομαστὶ ἔκραζεν, ἤρχοντο ἐναλλάξ, προσάγορεύοντα καὶ κράζοντα αὐτόν· τὰ μὲν, ἔλεγεν, ὅτι τοῦ ἔταμαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, προμηνύοντα ὅτι ἐμελλον νὰ τοῦ ἀφαιρέσωσι καὶ τὴν ζωὴν. τὰ δὲ, ὅτι τὸν ἔσυραν εἰς ἐρυθρὰ ἔχουσιν τὰ ὕδατα λίμνης διὰ νὰ τὸν πνίξωσι· τρομερὸν ἦτο θέαμα ἡ ἀγωνία τοῦ νέου τούτου ἡγεμόνος, καὶ ἡ ἀπαθεστέρα καρδιά ἐκλαίεν ἀπαραμυθῆτως εἰς τὴν θῆαν αὐτοῦ.

Τῇ 14 δεκεμβρίου περὶ τὴν πρωίαν ἡ κατὰστασις του ἐβεβλῆθη· μετὰ τινων ὥρων νάρκωσιν ὁ βασιλεὺς ἐξύπνησε γαληνιαῖος, ἐξασθενημένος, ἀλλὰ ἔμψυχος καὶ ὅλος εἰς ἑαυτόν· ἀνεκάθησε καὶ περιέφερον εἰς τὸν θάλαμον βλέμματα πεφοβισμένα

ἀνθρώπου ἀπαλλαττομένου ἀπὸ ὄνειρον, τοῦ 6· τοῦ ἡ ζωὴν εἰκὼν μόλις ἠφανίζετο. Ἐνευσε νὰ τῷ ἀνοίξωσιν ἐν παράθυρον καὶ ἀναπνεύσας τὸν ψυχρὸν ἀέρα ὅστις ἔκαιε τὰ γεγυμνωμένα δένδρα ἔπεσε πάλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του. Ὑποψιθυρίζων «Θεέ μου! διατί ὑπνώσα τόσον σκληρῶς, διατί ἔγερσιν τοσοῦτον θλιβεράν μοι προτοίμασας!»

Οἱ αὐλικοὶ ἔσπευσαν περὶ τὴν βασιλικὴν κλίνην, καὶ ἀνεγνώρισαν ἐκ τοῦ θλιβεροῦ μειδιάματος μὲθ' οὗ ἐχαιρέτα αὐτοὺς, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ ἦτο πρᾶγον· εἰς λόρδος τῆς Σκωτίας γονυπετῆς ἠσπάσθη τὴν νοσηρὰν χεῖρα, ἣν τοῦ ἔτεινεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τῷ ἀνήγγειλε τὴν γέννησιν τῆς νέας θυγατρὸς τοῦ Μαρίας.

Θεῖα τις δρῶσος ἀπέσβεσε στιγμιαίως τὸ πῦρ τὸ καταναλίσκον τὸν Ἰάκωβον καὶ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του τὰ μέγιστα παρηγορημένους· ἡ τάλαινα καὶ στενοχωρημένη καρδιά του ἄφηκε στεναγμὸν χαρᾶς καὶ θριάμβου· αἱ ὀδύναι του κατέπαυσαν καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὑπερηγάλλετο, ἀναλογιζόμενου, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔλαβεν ἔδραν πατρός· ἡ δὲ ἰδέα τῆς θυγατρὸς διέλυσε ὅλα τῆς νυκτὸς τὰ φάσματα. «Θύγατερ! ἐψιθύρουν ὁ ἀσθενὴς καὶ δάκρυ παραμυθίας περιστράφη εἰς τὰ βλέφαρά του. Ἀκολουθῶς παρδόθη εἰς γλυκεῖς βρεβασμοὺς καὶ διέκριναν ἀπὸ τὰς κινήσεις τῶν χειλέων του ὅτι ἡ ψυχὴ του διήρχετο ἵπταμένη πρὸς τὸ Λίνλιχθων, ὅπου ἐφέρετο εὐτυχὴς καὶ διαλλαττομένη ἐπὶ τῆς κοιτίδος τοῦ τέκνου του. Ταλαίπωρος πατήρ! διεγέλα εἰς τὸ ἀσθενὲς αὐτὸ βλάστημα, τὸ γεννηθὲν παρὰ τοὺς πόδας τῆς καταδίκης! Διὰ τοῦ παιδὸς τούτου κατέκλειεν ὁ ἀνεωγμένος τάφος τῶν δύο υἱῶν του, ὁ δὲ κατηφὴς καὶ μελαγχολικὸς ὀρίζων τῆς διανοίας του διεφωτίζετο, καὶ μακρόθεν διὰ τῆς οὐμίχλης διέκρινε τὴν ξανθὴν εἰκόνα τοῦ προσμεριδιῶντος τέκνου του. Ἡ ἀνεκλάλητος αὕτη ποίησις, ἡ ἔμπλεως χαρᾶς, θωπείας καὶ παιδικοῦ χαριεντισμοῦ τῷ ἔνεφάνη στιγμιαίως καὶ ἡ καρδιά του ἐπλήσθη ζωῆς καὶ ἐλπίδος, καθ' ὃν καιρὸν ἔπνευσε ὁ ψυχρὸς τοῦ χειμῶνος ἀήρ διὰ τοῦ παραθύρου. Ἀλλ' οἶμοι! ἡ δνειροπόλησις αὕτη ἦτον συντομωτάτη, καὶ ὁ ἀντικατοπτρισμός πᾶρτα διελύθη· ἡ συναίσθησις τοῦ προσεχοῦς θανάτου του τῷ ἐπανῆλθεν μετὰ τοῦ ἰδρωτὸς ὃν ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ρίγος κατέλαβεν αὐτόν, καὶ θεράποντες αὐτοῦ κλείσαντες αὐτὸς τὸ παράθυρον, ἐνεψύχωσαν τὴν πυρὰν· ἀλλ' ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου δὲν ἔπαυε διαταράττουσα τὸ σκελετωδὲς σῶμα τοῦ βασιλέως.—Κόρη! ἐτραύλισεν ὁ Ἰάκωβος, τὸ ἀτυχὲς τέκνον! θέλει πενθήσῃ τοῦ πατρός του καὶ τῆς Σκωτίας τὸ πένθος!

Ἡ ἰδέα αὕτη τῷ ἀνεκάλεσεν ὅλα τῆς νυκτὸς τὰ φάσματα καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν του τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς διὰ νὰ κλείσῃ αὐτοὺς ἐνώπιον ἀπεισιῶν εἰκόνων.

— Ὅσοι δὲν ἐσεβάσθησαν, εἶπεν, τὸ βασιλικὸν ἔμβλημα καὶ ἠτίμασαν τὸ στέμμα τῆς Σκωτίας, ὁ

σοι κατεφρόνησαν τὸ στέμμα τοῦτο ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ἐκείνοι θέλουν τὸ ἀρπάσει ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς μου. Κόρη τὸ ἔφερεν πρώτη, κόρη θέλει τὸ φέρει τελευταία. » καὶ τὰς προφητικὰς ταύτας λέξεις ἐκφωνήσας, ὁ ψυχρὸρράγων κεκμηκώς ἐστράφη ἐν τῇ κλίνῃ του καὶ αφεὶς κραυγὴν μεγάλην, ἐξέπνευσεν.

Οἱ αὐλικοὶ προσελθόντες ἀλληλοδιαδόχως παρὰ πᾶν νεκρικὸν κραῖθον, ἔδωσαν τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τῷ ἡγεμόνι καὶ καταβάντες σιωπηλοὶ εἰς τὸ προαύλιον, ἵππευσαν ἵνα μεταδῶσιν εἰς τὸν πύργον τοῦ Λίνλιχθων ὅπως προσαγορεύσῃσι τὴν νεογέννητον βασιλίσαν τῶν Μαρίαν Στυάρτην.

Ἡ πρόρρησις τοῦ βασιλέως ἐφαίνετο προπορευομένη τῆς κατηφους συνοδίας καὶ μὲν ὅλον τὸ βάρβαρον τοῦ ἥθους τῶν, οἱ λόρδοι ἐνόησαν ὅτι ὁ εὐρύς τάφος ἐμελλε νὰ δεχθῇ καὶ ἕτερον θῦμα, καὶ ὅτι ἡ Σκωτία ἤθελεν ὑποστῇ μακρὰν καὶ αἱματώδη χηρείαν.

Β'.

Ὁ Κέλπυς ἡ ὁ δαίμων τῆς λίμνης.

Ἦς παρῆλθον ἔτη, καὶ ἡ μικρὰ Μαρία ἀνεπτύσσετο ὡς ἄνθος ἄγριον παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης Μόνθαϊ. Ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Ἰνχ-Ναὼμ, ἡ βασιλοπούς δὲν ἐγνώριζε τοῦ βίου, εἰμὴ τοὺς ἀποτόμους βράχους, τοὺς ἀγρίους θάμνους καὶ τὰς εὐθαλεῖς ὄχθας, ἐνθα περιεπάτει. Φαιδρὰ καὶ ζωρὰ ἠγείρετο πρὸ τῆς αὐγῆς καὶ ἀγνοοῦσα πᾶν εἶδος ἄλλο διασκεδάσεως, περιεπλανᾶτο διὰ μέσου τῶν ἀδιαβάτων ἀτραπῶν, αἵτινες κατέσχιζον τὴν ὀλοσηρικὴν χλαῖναν τῆς, προσκεκολλημένην διὰ χρυσῆς πόρπης, φερούσης τὰ τῆς Λωρείνης καὶ τῆς Σκωτίας παράσημα. Ἡ δὲ ἀνεγειρομένη ἐν τῇ περιχαρῇ αὐτῆς καρδίᾳ ψυχῇ, ἐβέλγετο ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῶν θαυμασίων διηγήσεων, τῆς μουσικῆς, τῶν ᾠμάτων καὶ τοῦ χοροῦ.

Τῆς αὐτῆς ἡ νύμφη ἦτον αὐτῇ οἱ ἀλιεῖς προσμεδίδων, ὅτε ἐθεώρουν αὐτὴν τρέχουσαν ἢ μάλλον διαφεύγουσαν ἐν μέσω τῶν ὑψηλῶν χόρτων ἦτον αὐτῇ τὸ ἀγαθὸν δαιμόνιον τοῦ τόπου. Ἡ λευκὴ καὶ ροδόχρους μορφή τῆς, τὸ λαμπρὸν διαυγές καὶ μαγευτικὸν βλέμμα τῆς, ἡ βοστρυχώδης καὶ ἐλαφρῶς προσπαίζουσα περὶ τὸν ὠραῖον αὐτῆς τράχηλον κόμη τῆς, ἡ θελκτικὴ φωνὴ τῆς, ἥτις χαριέντως μετέβαιναν ἀπὸ τοῦ τόνου τῆς ἐπιταγῆς εἰς τὸν τῆς θωπείας, τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ ἐθελε καὶ εἴλκεν.

Οἱ ὄρειοι ἄφινον ἡμιάνοικτον τὴν θύραν τῆς καλύβης τῶν, ὁπότε ὁ καὶρὸς ἦτο εὐδίας, ἐπειδὴ ἐγίνωσκον ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἰακώβου ἤθελε παρασταθῇ εἰς τὸν οὐδὸν τῶν, διὰ νὰ ζητήσῃ τεμάχιον τοῦ μαύρου αὐτῶν ἄρτου, καὶ τὰ ἄσματά τῶν. Ἐνίστε ἤκουον εἰς τὴν λίμνην, λέμβον πλήρη γέλωτος καὶ κατεσπυσμένων λόγων καὶ εἰν ἡ νέα βασιλὶς ἀναπλέουσα μετὰ τῶν συνεταίρων τῆς ἡ Μαρία εἶχε περὶ ἐαυτὴν θεραπείαν κορασίων ὀμηλικῶν καὶ ὀμωνύμων, διότι ἡ βασιλίσσα μήτηρ τῆς εἶχε

ἄκρον σεβασμὸν πρὸς τὴν Παρθένον καὶ ἐπεθύμει αἱ περὶ τὴν θυγατέρα τῆς, νὰ ἔχωσιν ὅλαι τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ τὴν ἰδίαν παρρησίαν παρὰ τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰψίστου. Διὸ ὅλαι ὀνομάζοντο Μαρίαί καὶ ἡ μικρογραφικὴ αὐτὴ αὐλὴ ἦτον ἀφωσιωμένη εἰς τὴν αὐτὴν λατρείαν. Συνεχῶς δὲ ὅλαι αὐταὶ αἱ μικραὶ Μαρίαί ἀνεπήδων εἰς τὴν λέμβον σὺν τῇ νεαρᾷ αὐτῶν βασιλίσσῃ καὶ διευθύνοντο εἰς τὴν λίμνην Μόνθαϊ, τῆς ὁποίας τὰ πράσινα καὶ διαυγῆ ὕδατα, ἐχορησίμουν ὡς κάτοπτρον εἰς τὰς φιλαρέσκους μορφάς τῶν, ἐπιζητοῦσαι ὑπὸ τὰς κόπας τῶν ναϊάδων καὶ σειρήνων τὰ ἄσματα.

Ἡμέραν τινὰ, ἐμαθεν ἡ μικρὰ βασιλίσσα ὅτι ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅταν ὁ Θεὸς ἡνδόκει νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ καθαροῦ καὶ ὠραίου μετώπου τῆς διπλοῦν στέμμα, καὶ τῆς προτοίμαζε μικρὸν τῆς ἡλικίας τῆς σύζυγον, τὸν Δελφίνον Φραγκίσκον. Ἐνῷ ἡ καρδίᾳ τῆς ἐπαλλεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ ταξειδίου τῆς καὶ διότι ἐμελλε νὰ ἀλλάξῃ τόπον καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ μοναστήριον, ὃ δι' αὐτὴν ὑπῆρξε κατηφὴς κοίτη, μ' ὅλα ταῦτα, ὀλιγώτερον δὲν ἐπόθει τὴν ὠραίαν αὐτῆς λίμνην, τὰς μονοτόνους πεδιάδας, τὰς ὁποίας καθωράιζε διὰ τῆς φαιδρότητός τῆς, εἰ καὶ ἐμελλε νὰ ἴδῃ τὴν τῆς μητρός τῆς χώραν, τοὺς θεοὺς τῆς Γαίης, οἵτινες τῇ ἐπεμπον ὠραῖα δῶρα καὶ ἐπιστολάς πλήρεις θωπείας καὶ περιποιήσεων, νὰ ἐνδυθῇ πλουσίους στολισμοὺς καὶ νὰ καθέξῃ θέσιν ἐν τῇ Αὐλῇ ἄλλ' ἐπρεπε νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐλευθερίας τῆς, καθόσον ἡ μικρὰ Ἰχωρικὴ ἤθελε κατασταθῇ ἀληθὴς βασιλίσσα, μὴ δυναμένη ἐλευθέρως πλέον νὰ ἐξέρχεται καὶ νὰ τρέχῃ κατ' ἀρέσκειαν. Ὁ δὲ σύντροφος τῶν διασκεδάσεων τῆς ὃν τῆς ὑπέσχοντο σύζυγον, ἐφοβοῦντο μὴ γενόμενος σύζυγος, ἤθελεν εἶναι κύριος αὐτῆς.

Ἡθέλησε λοιπὸν ν' ἀναπλεύσῃ καὶ τελευταῖον, ὡς ἵνα ἀποχαιρετήσῃ τὴν ὠραίαν αὐτῆς λίμνην αἱ συνήθεις τέσσαρες τοῦ βίου τῆς σύντροφοι Μαρία Γλεμμίγγης, Μαρία Στήτον, Μαρία Ἰβίκτων, καὶ Μαρία Ρήτην τὴν ὠδήγησαν εἰς τὴν λέμβον ἥτις τὴν ἀνέμενεν.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ οὐρανὸς ἦτο σεβαρμένος καὶ καθυγρός, ὡς ἡ δακρύουσα τῆς μικρᾶς βασιλίσσης καρδίᾳ. Ἡ Σκωτία ἐφαίνετο τεθλιμμένη καὶ ἡ λίμνη διαταράσσετο, ὡς θέλουσα νὰ ἐκφράσῃ παράπονά οἱ ἀλιεῖς ἔδραμον, εἰς τὴν ὄχθην, ὅπως παρασταθῶσι κατὰ τὴν ἐσχάτην τῆς νύμφης αἰώραν ἐθεώρουν σιωπηλῶς τὰς πέντε Μαρίας νὰ τοποθετῶνται εἰς τὴν λέμβον καὶ δὲν ἐμνεύσθησαν νὰ ἐκφωνήσωσι τὰς συνήθεις αὐτῶν ζητοκραυγὰς. Ἡ μικρὰ βασιλίσσα τῆς ὁποίας τὴν μεγαγρολίαν ἠύξανεν ἡ περὶ αὐτὴν κατήφεια, ἀπεπειράθη νὰ γελάσῃ καὶ παρώτρυνε τὰς συντρόφους τῆς, ἀλλὰ μὴ δυναθεῖσα νὰ τὰς διασκεδάσῃ, ἤρχισεν νὰ τραγωδῇ, πλὴν ἡ φωνὴ τῆς δὲν εἶχε τὴν συνήθη λαμπρότητα τῆς καὶ διέκοψε τὸ ἄσμα τῆς εἰς τὴν πρώτην ἐπὶ τῇ του ἀκολούθως ἔθεσε τὰς χεῖρας τῆς περὶ τὸν τράχηλον τῆς Μαρίας Γλεμμίγγης, ἥτις ἦτο πλησίον τῆς καὶ ἐφαίνετο ἡ πλέον τεθλιμ-

μένη, κατησπάσθη αὐτὴν καὶ εἶπε.

— Λοιπὸν, φιλότατῃ μου, μὴ μὲ κάμνης νὰ κλαῖσω, ἃς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν ὠραίαν χώραν εἰς ἣν θέλομεν ἀπελθεῖ.

— Οἱμοὶ ! ὑπάρχει ὠραίος τόπος ἄνευ λίμνης; ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Γλεμμίγγη..

— Κακότυχος λίμνη ! διέκοψεν ἡ βασιλὶς, ἐπιθύμουν νὰ τὴν ἔφερον μετ' ἐμοῦ, καὶ κύπτουσα ἐκτὸς τῆς λέμβου, ἐβύθισε τὴν μικρὰν χεῖρά της εἰς τὰ πρασινοειδῆ ὕδατα καὶ πληροῦσα αὐτὴν τὴν ἔφερε μετὰ προθυμίας εἰς τὰ χεῖλη της, ἐκ τῶν ὁποίων ἔρυσάν τινες σταγόνες.

— Προσέξατε, βασιλίσσά μου, τῆς εἶπε μικρά τις Μαρία, μὴ τόσον κύπτεται διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀρπάσῃ ὁ Κέλπυς.

— Ὁ Κέλπυς, ἐπανέλαβεν ἡ βασιλὶς, εἶν' ἀγαθὸς δαίμων, μὲ εὖνοεῖ καὶ δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ μὲ κακοποιήσῃ.

— Ἐάν σᾶς ἀγαπᾷ, ἰσχυροτέραν ἔχει αἰτίαν νὰ σᾶς κρατήσῃ ἐδῶ.

— Φίλοι μου, εἶπεν ἀνωρθωμένη ἡ βασιλὶς, ἀποχαιρετήσωμεν τὸν παλαιὸν σύντροφόν μας, τὸν δαίμονα τῆς λίμνης, μὴ δυνάμενον νὰ μᾶς συνοκολουθήσῃ καὶ πρὸς ὃν οὐδεὶς θέλει ἔλθῃ πλεον νὰ ψάλλῃ τὰ ἄσματ' αὐτῶν καὶ στᾶσιν ἐν τῇ κινουμένῃ ὑπὸ τῶν μεγάλων καὶ θορυβωδῶν κυμάτων λέμβῳ, ἡ χαρίεσσα νεάνις ὠμίλησεν οὕτω :

— Ὡ γέρον Κέλπυ, σὺ ὅστις εἶσαι μαῦρος ὡς τὴν σκοτεινότεραν νύκτα καὶ αἱ μακρὰι χεῖρές σου εἰσὶ χορταρώδεις, Δαίμον τῆς λίμνης Μονθᾶϊ, σὺ, τοῦ ὁποίου οἱ πόδες καλπάζουσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ ἡ ἀνθρωπίνη κεφαλὴ ἀπόλλυται εἰς τὸν βυθόν σου, αἱ δὲ παγετώδεις χεῖρες ἀναμένουσι τὰς τῶν καταδικασμένων νὰ πνιγῶσι λέμβους ! Δαίμον, ὁ πάντοτε θωπεύσας με, σὲ ἀποχαιρετῶ καὶ ἀποδίδω σοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς προσφιλοῦς σοὶ Μαρίας, πόρπην μὲ τὰ παράσημα τῆς Λωρραίνης καὶ Σκωτίας ἐγγίσασαν τὴν καρδίαν μου καὶ ἥτις θέλει ἐγγίσει τὴν ἰδικὴν σου ! καὶ ἐκβαλοῦσα τὴν πόρπην, ἥτις συνεκράτει τὴν χλαῖναν της, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὰ κύματα. Εἶτα, γονυπετήσασα προσεπάθει νὰ διακρίνῃ εἰς τὸν βυθὸν τῶν ὑδάτων τὸν δαίμονα Κέλπην· τοῦτο ἐμυμήθησαν ἅπασαι αἱ Μαρίαί, κύψασαι ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὰ ἐκ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἀνυψούμενα μέγαι τοῦ μετώπου αὐτῶν κύματα ἐφαίνετο ὅτι κατησπάζοντο αὐτάς.

Παραχρῆμα δὲ ἐγένετο θόρυβος μέγας κατὰ τὰς πλευράς τῆς λέμβου· ἴσως δὲ, εἴτε διότι οἱ κοπυλάται πεφοβισμένοι διὰ τὴν ἀπερίσκεπτον αὐτὴν τῶν νεανίδων διασκέδασιν καὶ μὴ δυνάμενοι διὰ τῶν παραινέσεων τῶν νὰ τὰς ἀποτρέψωσιν ἠθέλησαν νὰ τὰς βιάσωναι νὰ παύσουν, ἢ διότι ἡ καταιγὶς ἐγείρετο τότε σφοδριότερα, ἢ τέλος διότι ὁ Κέλπυς, ὡς τὰ ἄσματ' ἀναφέρουσι, ἐβουλήθη νὰ τῇ ἀποδώσῃ εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἀποχαιρετήματος αὐτῆς προφητείαν, μεγίστη ὕδατος γῆλη ἀνεπηδήσε καὶ κατέβρεξεν αὐτάς. Ἡ Μαρία Στυ-

άρτη ἀφῆκε τότε κραυγὴν καὶ ῥιφθεῖσα ὡχρότατῃ καὶ ἡμιθανὴς ἐπὶ τοῦ βάθρου, ἐτραύλισεν ὅτι εἶδε τὸν δαίμονα τῆς λίμνης, καὶ ὅτι ὁ κάθυγρος Κένταυρος τὴν ἤρπασε διὰ τῶν χειρῶν του, θέλων νὰ τὴν προσαγάγῃ εἰς ἑαυτόν.

Αἱ νεάνιδες ἀπεπειρώοντο νὰ ἐνθαρρύνωσιν αὐτὴν, ἐνῷ αἱ ἴδιαι δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμέναι τοῦ τρόμου, ὃν ὑπέστησαν ἐκ τοῦ φοβεροῦ δράματος, καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ θεωρήσωσι τὴν λίμνην, δειλιῶσαι μὴ ἤθελον ἰδεῖ τοὺς δύο μεγάλους καὶ γλαυκοὺς τοῦ τέρατος ὀφθαλμοὺς, τοὺς προμηνύοντας, εἰς ὃν ἤθελε τοὺς συναντήσῃ, τὴν συμφορὰν καὶ τὸν θάνατον.

Ἡ ἀτυχὴς βασιλίσσα ἐπέθετε μετ' ὀφθαλμοῦς τὴν χεῖρα περὶ τὴν ζώνην της, ὡς νὰ ἤθελεν, ὡς ἔλεγεν νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἠσθάνθη, βεβαιούσα ὅτι ἐναργῶς διέκρινε τὸν δαίμονα προσκολούμενον καὶ σείοντα τὴν λέμβον καὶ ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐκραύγασεν, ἐξαιτουμένη παρὰ τῆς Παναγίας προστασίαν, τὸ τέρας ἐντρομόν ἤκουσε τὸ ὄνομα τῆς Παρθένου, καὶ πάραυτα ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην, ἐνατενίζον αὐτῇ τρομερὰ.

Ἡ λέμβος μετ' οὐ πολὺ προσωρμίσθη παρὰ τῇ πύλῃ τοῦ μοναστηρίου, πλὴν δὲν ἐτόλμων αἱ νεάνιδες νὰ διηγηθῶσι τὸ συμβάν αὐταῖς κατὰ τὸν πλοῦν των. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν βασιλίσσαν των, αὐτῆς ἡ καρδία ἐπὶ μᾶλλον ἐστενοχωρήθη, διότι καθὼν τι προαίσθημα κῆλιστα θλιβερόν τὸ τῆς Γαλλίας ταξιδιον, δι' οὗ ἐπεχειροῦν νὰ τὴν γοητεύσωσι. Τὴν κατέκλινον πυρέσσουσιν καὶ, καθ' ὅλην τὴν τρικυμιώδη τοῦ πυρετοῦ νύκτα, ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν εἰς τοὺς συριγμοὺς τοῦ ἀνέμου καὶ εἰς τὸ βρύχημα τῆς λίμνης τὸν Κέλπυν παραπονέμενον καὶ ἀναζητοῦντα τὴν βασιλοπαιδα μνηστὴν του.

Ἡ τροφὸς τῆς ἀνήσυχος διὰ τὴν παραχρῆν της αὐτὴν διέμεινε παρὰ τὴν κλίνην της καὶ πολυλάκις τὴν ἤκουσε ψυθυρίζουσα νὰ λέγῃ Θεέ μου ! Σὺ ὁ προσδιορίσας σύζυγόν μου τὸν Δελφίνον Φραγκίσκον, μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ μείνω ὧδε συμβίβη τοῦ δαίμονος τούτου.

Περὶ τὴν αὐγὴν ὁ ὕπνος κατέπαυσε τοὺς τρόμους αὐτῆς, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀποδημία της ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, προσεγγιζούσης τῆς ὥρας ἡ Μαρία ὠδηγήθη τρέμουσα καὶ καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἵνα μὴ ἐμβλέψῃ τὴν λίμνην.

Γ'.

Οἱ διαπλοῖ.

Ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ Δύμβαρτον, ἀλλὰ μόλις ὁ στόλος ὁ συνοδεύων τὴν βασιλίσσαν τῆς Σκωτίας ἀφῆστη τῶν παραλίων, καὶ ὁ ἄνεμος ἤρχισε τοσοῦτον βιαίως νὰ πνέῃ, ὥστε τὰ χειμαζόμενα πλοῖα ἐπαπειλοῦντο νὰ συντριβῶσι. Τότε δὴ ἡ βασιλὶς διελογίζετο τὴν ἀπαίσιον ὁπτασίαν της, καὶ διενοεῖτο ὅτι προφανῶς ὁ δαίμων τῆς λίμνης τὴν παρεκλούθη, καὶ ὅτι ἡ τρικυμία

ἤτο πρὸς ὄλεθρον αὐτῆς. Συμπλέκουσα οὖν τὰς γείρας καὶ ἐνθέρμως δεομένη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰακώβου Ε. καθικέτους τὸ πονηρὸν δαιμόνιον τῆς Μονθᾶί, νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς τῶν συνεταίρων της καὶ νὰ ἐπιπέσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ ἐπ' αὐτῆς καὶ μόνῃς· ἡ δέησις αὐτῇ ἐξερχομένη ἀπὸ καρδίας καθαρᾶς, εἰσηκούσθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ταχὺς ἄνεμος ὤθησε τὸν στόλον εἰς τὰ παράλια τῆς Γαλλίας, καὶ τὴν δευτέραν, 20 Αὐγούστου 1548, τὸ πλοῖον τὸ φέρον τὴν Μαρίαν Στυάρτη, ἐλλιμενίσθη ἢ μάλλον ἐξώκειλεν εἰς ἄκραν τινὰ τοῦ κόλπου Μαρλζι, εἰς σπῆλαιον λαθρεμπορίων καὶ πειρατῶν, κατὰ τὸν λιμέναν τοῦ Ροσκόφ.

Οἱ οἰωνοὶ οὗτοι δὲν ἤρχουν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπὶ-
ρεια τοῦ Κέλπουρ παρηκολούθη τὴν Μαρίαν μέ-
χρι τοῦ τόπου, εἰς ὃν ἐμελλε νὰ βασιλεύσῃ· ἐξε-
ρχομένης αὐτῆς μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐκ τοῦ Ναοῦ
τῆς Παναγίας τοῦ Μορλαίν, ἐν ᾧ ἐψάλλη ἡ συνήθης
δοξολογία, καὶ διαδαινούσης τὴν πύλιν, ἐθραύ-
σθη ἡ κρεμαστὴ γέφυρα καὶ κατέπεσεν εἰς τὸν
ποταμόν. Οἱ Σκῳτοὶ ἀνέκραζον βοήθειαν κατὰ
τῆς προδοσίας, ἀλλ' ὡς ὁ ἱστορικὸς ἀναφέρει, ὁ
Ἄρχων τοῦ Ρόαν βαδίζων παρὰ τῇ ἀμάξῃ τῆς Με-
γάλειοτάτης ἀνεβόησε «οὐδέποτε Βρετανὸς ἐγένετο
προδότης» κατὰ τὰς δύο ἡμέρας καθ' ἃς ἐμελλε
νὰ διαμείνῃ ἡ βασίλισσα ὅπως ἀναπαυθῇ ἐκ τῶν
κόπων τοῦ διάπλου αὐτῆς, οὗτος ἠνέφξε τὰς πύ-
λας τῆς πόλεως, καὶ τὰς ἀλύσεις τῶν γεφυρῶν
κατέβραυσεν.

Ἡ Μαρία, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ,
πολλὰ ταχέως ἐλησμονήσῃ τὸ ἀποχαιρέτημα
τοῦ δαίμονος τῆς Μονθᾶί, καὶ τοὺς οἰωνοὺς τοῦ δι-
άπλου της. Διήλθεν εὐδαιμόνα τινὰ ἔτη, ἀενάως
παραδιδόμενη εἰς τὸν ῥοῦν τῶν διασκεδάσεων, τῆς
θῆρας, τῶν πανηγύρεων, τοῦ χοροῦ καὶ τῆς μου-
σικῆς. Ζωηρὰ ὡς ἦτον ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ
Ἰνχ-Μαὺμ ἐδίδετο μὲ ἀνήκουστον ῥοπήν εἰς τὰς
εὐχαριστήσεις. Ὅλη ἡ λαμπρὰ αὐλὴ τῶν Βαλεσίων
(Valois) τῆς ὁποίας ὑπερείχεν ἡ Αἰκατερίνα τῶν
Μεδίκων, καθήδυνε τὴν Μαρίαν, ἥτις διέλαμπεν
διὰ τῆς νεότητός της, διὰ τῆς προώρου ὠραιότη-
τος καὶ τοῦ πνεύματός της· ὁ Ροσκόφ, ὁ Ἰωακείμ τοῦ
Βέλαυ, ὁ Ἀμαδῆς Ζαμὰν καὶ ἅπαντες οἱ ποιηταὶ
κατέστρεφον τὸν Παρνασσόν, χάριν αὐτῆς καὶ τῇ
ἐσχημάτιζον ὑποστρώματα ῥόδων καὶ κρίνων, ἃ
κατεπάτει αὐτὴ γελῶσα. Ἡ δὲ ψυχρὰ καὶ ὀμιχλώ-
δης Σκωτία ἐλησμονήθη· καὶ ὅποτε ἀπὸ τὸ ὕ-
ψος τοῦ ὑπερώου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, ἐθεώρει
τὸν Σηκούαναν ἐλικοειδῶς ῥέοντα, ἢ, ὅτε διέτρε-
χεν ἐντὸς περιχρύσου λέμβου τὴν λίμνην τοῦ Φαν-
τενελῶν, δὲν ἐσκέπτετο ποσὼς ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰα-
κώβου Ε. τὸν πένθιμον Κέλπουρ. Αἱ ναῖαδες τῆς
Γαλλίας ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ τοσοῦτους μαργαρί-
τας εἰς τὰ περιχαρῆ αὐτῶν παιγνίδια, ὥστε τῇ ἡ-
τον ἀδύνατον, τὰ εὐάρεστα αὐτὰ κύματα ὁρώσης,
ν' ἀναμνησθῇ τὰ βαθέα ὕδατα τῆς Μονθᾶί. Ἐδῶ
πάντοτε ἐφαντάζετο, ὑπὸ τοὺς ἀργυροὺς καταρά-

κτας τῶν ποταμῶν, θεότητα τινὰ νέαν καὶ ὠραίαν,
καθημένην ἐπὶ κόγχῃς μαργαριτώδους, καὶ οὐχὶ
πλέον τὸν φρικώδη Κένταυρον, τὸν λαβόντα τὴν
χρυσὴν αὐτῆς πόρπην.

Ἄλλ' οἱμοί, ἐλησμονήσεν αὐτὴ τὸν Κένταυρον,
ἀλλ' οὗτος δὲν ἐλησμονήσεν αὐτὴν· ἡ θυγάτηρ τοῦ
Ἰακώβου ἔλαβε τὰς εὐχὰς τοῦ πατρὸς της κατὰ
τὴν ὥραν τῆς θλιβεραῆς ἀγωνίας του καὶ πυραὶ διε-
φώτισαν τὴν κοιτίδα της· ἅρα ἡ εὐδαιμονία αὐτῆς
ἦτο διάμεσος εἰρωνεία δύο δραμάτων. Μόλις ἐγένε-
το ἐννεακαίδεκαετής τὴν ἡλικίαν, μόλις ἤρχισε ν'
ἀπολαμβάνῃ τὰς εὐχαριστήσεις τοῦ εὐδαιμόνου
βίου της, καὶ ὁ Χάρων τῆς ἀφῆρπασε τὸν φίλτα-
τον αὐτῆς σύζυγον, Φραγγίσκον τὸν Β'. Συνοδεία
περίδοξος καὶ λαμπρὰ, ἀλλὰ πένθιμος καὶ μελαγ-
χολικὴ ἐπορεύετο πρὸς τὴν θάλασσαν, προπέμπου-
σα τὴν κατατεθλιμμένην Μαρίαν Στυάρτην, ἥτις
ἐξέχεεν διὰ ἐναρμονίων στίχων τὰ παράπονα καὶ
τὰς θλιβεράς δαῖσεις της.

Κατὰ τὴν 15 Αὐγούστου 1561, δύο τριήρεις
καὶ πλοῖα δύο μετακομιδῆς, κατέλιπον τὸν πορ-
θμὸν τοῦ Καλαίτου· εἰς ἐν τῶν πλοίων τούτων,
ἡ Μαρία μελαγχολικῶς ἐπηγωνισμένη, ἐθεώρει
τὰ παράλια τῆς Γαλλίας νὰ σμικρύνωνται καὶ
μόλις νὰ ὑποφαίνωνται εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ ἱστορία διετήρησε τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ
ἱματισμοῦ τῆς βασιλίσσης κατὰ τὴν περίστασιν
αὐτήν. Ἐσθῆτα ἔφερε ἐκ λευκοῦ μεταξοπτίλου,
τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο αἱ βασίλισσαι τῆς Γαλ-
λίας ἐπὶ μεγάλῳ πένθει· περιδέραιον κεκο-
σμημένον μὲ τρίχαπτον ἐκάλυπτε τὸν τράχη-
λόν της· κρήδεμνον ἐκυρτοῦτο ἐπὶ ἐκάστου ὤ-
μου αὐτῆς καὶ χεῖριδες ἐξ ἀργυροῦ θωνίου στε-
ναὶ πρὸς τὰ κάτω, κολπωτοὶ δὲ πρὸς τὰ ἄνω·
ἡ κόμη της λεία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἦτον οὐλῇ
ἐπὶ τῶν κροτάφων της καὶ ἐδένετο ὀπισθεν μὲ
κόμβους ταινίας· λεπτὸς κεκρύφαλος κατήρχετο
ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἐκάλυπτε χωρὶς ὅμως
νὰ κρύπτῃ, σειρὰς τρεῖς ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων μαρ-
γαριτῶν περιλαίμιον ἄλλων μαργαριτῶν οὗς ἐ-
προτίμα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κόσμημα αὐτῆς, προσέ-
πιπτεν εἰς τὸν λαιμόν της.

Δύστηνος Μαρία! ὅποτε ἐθεώρει ἐαυτὴν μα-
κρυνομένην τῶν παραλίων, ἀθημονία ἀνεξήγητος
διεγείρετο ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς. Ἐν Γαλλίᾳ κατέ-
λιπε τάφον εἰς ὃν ἔκειτο ὁ νέος σύζυγός της,
μεθ' ὧν τῶν ἐνυπνίων τῆς φαντασίας της, εἰς
δὲ τὴν Σκωτίαν εἰς ἣν ἐπορεύετο, ἐμελλε νὰ εὕρῃ
πυρὰς μόλις ἐσβεσμένας καὶ ἀγχνάνας εἰσέτι αἵμα-
τηράς. Ἐγκατέλιπε χαρίεσσαν αὐλὴν καὶ ὀμηγύ-
ρεις φλεγόμενας ἐκ τῆς ἀναμνησέως της, ἐνῶ εἰς
τὴν Σκωτίαν ἐμελλε νὰ εὕρῃ δυσχερείας εἰς ἀντι-
κείμενα ἀσαφῆ καὶ ὑποπτα ἐν μέσῳ ὑπερόπτου
καὶ ζηλοτύπου ἀριστοκρατείας. Εἰς τὴν Γαλλίαν
τὴν ἡγάπων, εἰς δὲ τὴν Σκωτίαν δὲν τὴν ἐγνώ-
ριζον πλέον, καὶ δυνατὸν ἦτο προσέτι νὰ τὴν μι-
σῇσιν.

Ἐκ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ δαίμων τῆς Μοναχί-
τῃ ἐπεφάνη, οἱ διάπλοι αὐτῆς κατέστησαν ὀλέ-
θριον βῆμα ἐν δὲν ἠδυνήθη ἔκτοτε νὰ κάμῃ ἄνευ
δυστυχήματός τινος. Ὁ Κέλπυς δὲν παρέλειπεν οὐ-
δαμιάς περιστάσεις εἰς τὸ νὰ τὴν παρακολουθῇ.
Εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἐνῶ εὗρισκοντο ἐπὶ τῆς ξηρᾶς,
λέμβοι δύο φέρουσαι εἰς τὰ πλοία ἄνδρας τῆς
βασιλικῆς συνοδίας, ἀνετράπησαν καὶ ἔξ ἀπωλέ-
σθησαν ἄνθρωποι εἰς τὰ κύματα· ὁ ἄφρὸς ἀνεπή-
δωσεν ἕως τοῦ μετώπου τῆς βασιλίσσης καὶ κα-
τηνάγκασεν αὐτὴν νὰ ζητήσῃ συνδρομὴν· ἀλλὰ
μάτην! ἡ θάλασσα δὲν ἀπέδωκε τὸ ὀλοκαύτωμα!
μετὰ ματαίας προσπάθειάς ἰαγγέγειλον τῇ βα-
σιλίῃ, ὅτι ἐκ τοῦ πληρώματος ἀποπέσθησαν ἔξ
ἄνδρες· δύο φλογερὰ δάκρυα ἔρευσαν ἐκ τῶν ὤ-
φθαλμων τῆς χήρας βασιλίσσης· εἰς τὴν
ἀγγελίαν αὐτὴν· καὶ ἐνῶ αἱ κυρίαι τῆς τιμῆς τὴν
περιεστοίχιζον, ἀποπειρωμένοι νὰ τὴν παραμυθί-
σωσιν, αὐτὴ ἀποταθῆσιν εἰς τὴν εὐνοϊκὴν τῆς
Μαρίας. Γλεμμίγγην εἶπεν·

— Ἡ πίστις μου μὲ ἀπαγορεύει νὰ πιστεύω
τὰς γοητείας, ἡ δὲ καρδία μου μὲ ἐλέγχει διὰ τοὺς
ἀτόπους τρόμους· ἀλλ' ἐναντίον τῆς καρδίας μου,
ἐναντίον τῆς πίστεώς μου, εἶδον τὸν δαίμονα τῆς
λίμνης νὰ τείνῃ τὰς χεῖράς του καὶ νὰ σύρῃ τὰς
λέμβους εἰς τὸν βυθόν. »

— Ἀνασσα! εἶπεν ἡ Μαρία, ἀποδιώξατε αὐτάς
τὰς ιδέας! δὲν ὑπάρχει δαίμων τῆς Μοναχί! μόνη
ἡ ὀργὴ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἡ βούλησις τοῦ Ὑψίστου
ἐπιτρέπουσι τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ὡ! πέποιθα εἰς τὸν Θεόν! ἐπανάλαβεν ἡ
Μαρία μετὰ θερμότητος, ἀλλ' ἄδυνατῶ νὰ ἀπο-
θέλλω τὴν ἄλλην τῆς νηπιότητός μου πεποίθησιν·
καὶ ἀφείσα τὴν πιστὴν φίλην τῆς, ἡ βασιλὶς ἐ-
μακρύνθη εἰς ἀπόκεντρον τοῦ πλοίου μέρος, ἐν ᾗ
νέσει νὰ διαλογισθῇ καὶ νὰ κλαύσῃ. Ἐνίστε ἡ-
κουον αὐτὴν ἀποχαιρετῶσαν μελαγχολικῶς τὴν
Γαλλίαν, νὰ τῇ πέμπῃ, ἐπὶ πετρύγων ἀνέμων,
τὰς θερμότερας αὐτῆς ὥσπεας, καὶ ἄλλοτε νὰ στε-
ναίῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθρώπων. Ὅτε δὲ
τῇ ἐπανήρχετο ἡ ιδέα τοῦ δαίμονος, ἐπεκαλεῖτο
πάσας τῆς νηπιότητός τῆς τὰς ἀναμνήσεις καὶ πα-
ρέβαλλε τὴν ἀτυχὴ βασιλίσσαν ἐπανερχομένην
χήραν ἐν Σκωτίᾳ πρὸς τὴν μικρὰν κόρην, ὅτε ἐ-
πορεύετο εἰς Γαλλίαν, πρὸς ἐφημέρους διασκεδά-
σεις, τὰς ὁποίας ἐξηγόρασεν με αἰωνίας θλίψεως.

Ἡ βασιλὶς ἐφρόνει μὲν ἀτελεύτητον τὸ ἄλγος
τῆς, ἀλλ' ἡ Μαρία ἦτον ἔξ ἐκείνης τῆς φλογερᾶς
φύσεως, ἥτις καταπίνει τὰ δάκρυα ὡς ἡ καυστι-
κὴ τῆς ἐρήμου ἄμμος ἀπορροφᾷ τὴν δρόσον, καὶ
ἥτις ἔλκεται ἀπαύστως ἀπὸ τὰς γήινους ἐπιθυ-
μίας καὶ ἀπὸ τὰς παραφορὰς τῆς καρδίας· ἦτο
εἰλικρινὴς, εἰς τὴν ἀπελπισίαν τῆς τότε καὶ διὰ
τῆς γνωστῆς ταύτης ποιήσεως « ὕψιαινε, φιλότατῃ
τῆς Γαλλίας χώρα » ἐνόμιζεν ὅτι ἀπέπεμπεν τοὺς
πόθους ἅπαντας τῆς καρδίας τῆς. Ὅτε μετὰ τὸ πέν-
θος τὸ συγκινήσαν αὐτὴν βαθέως, πρὸ ὀφθαλμῶν
τῆς εἶχε τὰ φίλτατα αὐτῆς παράλια, ἃ διὰ

παντός καταλείμπε, πέποιθεν ὅτι ἀδύνατον τῇ
ἦτον νὰ ἐπανεύρῃ τὴν βασιλικὴν τῆς εὐθυμίαν,
τὴν νεανικὴν τῆς παιδρότητα, καὶ ἠγνόει ὅτι πολ-
λὰς ἐμελλεν εἶτι νὰ διέλθῃ περιπετειάς παραφά-
ρων εὐχαριστήσεων καὶ σκληρὰς ἀπογνώσεως.

Ὁ διάπλους τῆς ἦτο μελαγχολικώτατος· ἔ-
κλαυσε πολὺ καὶ διέταξε τὸν πηδαλιούχον νὰ τὴν
ἐξυπνήσῃ περὶ τὴν αὐγὴν ἐν διεκρίνοντο εἰσέτι
τὰ παράλια τῆς Γαλλίας. Ὁ γηραιὸς ναύκληρος
δὲν ἐλησημόνησε τὴν διαταγὴν τῆς καὶ ἡ Μαρία
προσηγόρευσε δι' ἐσχάτην φορὰν πάλιν, εἰς τὴν
λαμπὴν τῆς πρωῒας, τὰς ὄχθας τῆς θετῆς πατρί-
δος τῆς. Ἀκολουθῶς τὸ πᾶν ἠφανίσθη ἐνώπιόν τῆς,
ὁ ὀρίζων κατέστη ἀπέραντος, εὐρεθείσης μόνῃς
μετὰ τῆς θλίψεώς τῆς, ἐν μέσῳ οὐρανοῦ καὶ θα-
λάσσης. Τὴν Κυριακὴν, κατὰ τὴν πρωῒαν, προσωρ-
μίσθησαν, ἀλλὰ ζοφώδης ὁμίχλη παρεμπόδισε
τὴν ἀποθίβασίν των καὶ μόνον τὴν ἐπιούσαν κατὰ
τὴν 19 Αὐγούστου 1564, ἡ Μαρία ἐπάτησε τὸ ἔδα-
φος τῆς Σκωτίας.

Δ'.

Ἡ Λίμνη τοῦ Λῶχ-Λέβερ

Παρήλθον τινὰ ἔτη καὶ ἡ ἀμέριμνος κόρη τοῦ
Ἰνχ-Μαὼμ, κατέστη γυνὴ ἐνεργητικὴ καὶ βιαία·
τὰ πάθη ἀντικατέστησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ εἰς
τὰ βλέμματά τῆς, τὸ λαμπρὸν πῦρ τῆς πρώτης
αὐτῆς ἀθωότητος· ἡ νόμφη τῆς Μοναχί ἀπώλεσε
τὸ ἀκτινοβόλον στέμμα τῆς· τὴν ἠγάπων καὶ θέ-
λει ἐπὶ πολὺ ἀγαπᾶται πλὴν μὲ αἴσθημα ὀλέθριον
ὢλως καὶ παράφορον. Τὴν ἀγαπᾷ διότι εἶναι ὡ-
ραία καὶ τὸ βλέμμα τῆς εἶν' ἀκαταμάχητον, διότι
τὸ στόμα τῆς ἐκπέμπει γοητευτικὸς λόγους, ἀλ-
λὰ δὲν χαίρει πλέον τὸν ὑπέρτατον ἐκείνον σε-
βασμὸν, τὴν θρησκευτικὴν ἐκείνην λατρείαν δι' ἧς
τὴν ἠγάπων οἱ ὄρενοι καὶ οἱ ἀλεις· διότι ἡ Μα-
ρία Στυάρτη δὲν εἶναι πλέον χήρα μόνον τοῦ
Φραγγίσκου Β'. ἀλλὰ καὶ χήρα τοῦ Δάρνλεϋ, θυ-
σιασθέντος δι' αὐτὴν καὶ παρ' αὐτῆς· διότι τὸ αἶ-
μα τοῦ Ρικίου, Ἰταλοῦ μελωδοῦ, φονευθέντος ἐν
τῷ κοιτῶνι αὐτῆς ἐκκληίδωσε τὴν ἐσθῆτά τῆς·
διότι ὁ Καστελόρδης ἐτελεύτησεν ἐπὶ τοῦ Κυρίου,
ἐρασθεὶς αὐτῆς καὶ νομίζων ὅτι ἀντάρτο, διότι
κατόπιν τοσούτου ἐκχυθέντος αἵματος, αὐτὴ προ-
θύμως ἀφωσιώθη εἰς τὸν πειρατὴν Βάτουςλ, τὸν
τρίτον σύζυγόν τῆς, τὸν φονεύσαντα τὸν Δάρνλεϋ
τὸν δεύτερον αὐτῆς σύζυγον· διότι ἡ θυγάτηρ τοῦ
Ἰακώβου Ε' δὲν ἦτο μόνον ὡς ὁ πατὴρ τῆς, ἀ-
συμπαθὴς πρὸς τὴν θρησκευτικὴν αἵρεσιν· ἀλλ' ὁ-
πέστησε τὰς ἀρὰς καὶ καταφρονήσεις τοῦ Ζὸν
Νῶξ τοῦ ἀπροσμάχητου ἀποστόλου τοῦ πρεσβυτε-
ριανισμοῦ, ὃν ἐβούληθη αὐτὴ ἐπὶ ματαίῳ νὰ γοη-
τεύσῃ καὶ νὰ παρασύρῃ· διότι ὁ Ζέμς Μουρέϋ ἀ-
δελφὸς του, ὃν ἐνέπλησεν αὐτὴ τιμῶν καὶ πλού-
του εὗρε τὴν ἑαυτοῦ δόξαν καὶ ἀρετὴν ἐν τῇ ἀ-
χαριστίᾳ, τέλος διότι ἡ δυστυχία καὶ τὸ αἶσχος
παρηκολούθουν πανταχοῦ τὴν δύστηνον ταύτην
βασιλίσσαν, τὴν πληρὴ εὐφύας καὶ ὠραιότητος.

ἥτις ἤθελεν εἶναι μισθὴ εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ τῶν παραξένων ἰδιοτροπιῶν καὶ ἐγκλημάτων της, ἐὰν ὁ Ἰψίστος δὲν ὑπόδοκῃσεν ὥστε ν' ἀρχίσῃ αὐτὴ τὴν ἐξιλέωσιν τῶν ἀμαρτιῶν της ἐπὶ τῆς γῆς. Σύζυγος ἐπιλήσιμων, θέλει καταστῇ μήτηρ παρημελημένη· βασίλισσα ἀπερίσκοπτος, θέλουν τὴν ἐπιβουλεύῃ καὶ τὴν ἐγκαταλείψει· ἐπὶ τέλους θυσιαζομένη θέλει ἐξαγοράσῃ ὅλον τὸ πολῦτιμον αἷμα, τὸ ὅποιον συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ χυθῇ.

Καθ' ἣν τὴν ἐπανευρίσκομεν ὥραν, ἡ Μαρία Στυάρτη ἡττημένη, ἀλλ' ἀκάματος, δραπετεύει ἐκ τοῦ πύργου τοῦ Λῶχ-λέβεν, ἐνῶ τὴν κατέκλεισεν ἡ δυσχεραίνουσα κατ' αὐτῆς ἀριστοκρατεία, διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τῶν πολέμων καὶ τῶν παθῶν της τὸν βίον.

Ἦτο ἡ δευτέρα Μαΐου τοῦ 1558, ὅτε ἡ βασίλισσα ἀνυπομόνως ἀνέμενεν, πρὸ τινων ἡμερῶν, τὸ σημεῖον τῆς ἀπελευθερώσεώς της, ὃ τῇ προανήγγειλεν ὁ Γεώργιος Δούγλας καὶ Ζὼν Βῆνον δύο ἐκ τῶν πειστῶν καὶ ἐσχάτων φίλων της.

Ὁ Γεώργιος, συγγενὴς τοῦ Λῶχ-λέβεν δὲν ἐδυνήθη, θεωρῶν τὴν Μαρίαν, νὰ μὴ πάθῃ ὅτι οἱ ἄλλοι ἐκ τῆς γοητείας της. Ἐπιφορτισθεὶς τὴν ἐπιτήρησίν της, ἠθέλησε νὰ διευκολύνῃ τὴν δραπετεύσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς καὶ κατηναγκασμένος νὰ φύγῃ, συνήθροισεν ἔξω, ἄνδρας τινὰς τοῦ κόμματος τῆς βασίλισσας, καὶ ἀνέβησεν εἰς ἓνα τῶν νεωτέρων συγγενῶν, δεκαεξαετῇ νεανίαν, ἐπονομαζόμενον μικρὸς Δούγλας, τὴν φροντίδα τοῦ ν' ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῆς φυλακῆς τῇ θελκτικῇ καὶ ὀλεθρίᾳ αὐτῇ ὥραιοτῇ. Ὁ μικρὸς Δούγλας, ἐξετέλεσε μετὰ μεγίστης θερμότητος καὶ προθυμίας, ἣν ἔλαβεν ἐντολὴν, καθύσον καὶ οὗτος συνησθάνθη τρυφερὸν εὐσπλαγχνίας αἶσθημα ὑπὲρ τῆς γοῆς. Τὴν 2 λοιπὸν μαΐου, μετὰ τὸν δεῖπνον, ἀποσυρθεὶς τῆς Μαρίας ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτῆς, ἐκρούσθη ἡ θύρα καὶ ἀνεφάνη ὁ μικρὸς Δούγλας, ὅστις ὑπεξαίρετας τὰς κλεῖς τοῦ φρουρίου, γονυπετῆς ἀνήγγειλε τῇ βασίλισσῃ, ὅτι ἔμελλε ν' ἀπελευθερωθῇ.

— Νὰ ἐλευθερωθῶ ! ἐτραύλισε ἡ βασίλισσα, ἔσο εὐλογημένος Σὺ, ὁ εὐσπλαγχνισθεὶς ἐκείνην, ἣν ἐγκατέλειψεν ὁ λαὸς της!

— Κυρία ! ὁ χρόνος κατεπείγει, διέκοψεν ὁ Δούγλας, στενωχωρημένος εἰς τὰς ἐνδείξεις τῆς εὐγνωμοσύνης.

— Εἰμ' ἐτοιμὴ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Στυάρτη, ἀνορθουμένη καὶ σταριχθεῖσα μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ τρέμοντος βραχίονος τοῦ νέου λατρευτοῦ της, ὑπεβίβαινε μεταμφιεσμένη τὰς θύρας τοῦ πύργου· λέμβος ἦν ἡκυροβολημένη κατὰ τὴν ἀκτὴν· μελαγχολικὴ καὶ σιγῶσα ἡ λίμνη τοῦ Λῶχ-λέβεν ἔσειε τὸ σκάφος, ἡ δὲ σελήνη συνεργὸς τῆς φυγῆς της, κατεκαλύφθη ἀπὸ σύννεφα· ἦτον νύξ θαυμαστὰ εἰς ἀποδράσιν.

Ἦν ἡ πατήρ ἐν τῇ λέμβῳ, ἡ νύμφη τοῦ Ἰνχ-Μαὼμ, ἀνεμνήσθη τῆς λίμνης Μονθάι, τῶν νεανικῶν αὐτῆς περιδιαβάσεων, καὶ ἴσως δὲ καὶ τοῦ Κέλπου, καὶ κρατοῦσα τὸν νέον Δούγλας, τὸν

σπεύδοντα εἰς τὴν ἀναχώρησίν των, τῷ εἶπεν :

— Οἶμο ! ὁσάκις ἐπεβιάσθην εἰς πλοῖον, παρῆπατό μου πάντοτε δυστύχημά τι καὶ εἰς ὅσα διέπλευσα ὕδατα εἰς ἅπαντα ἔρραυσαντὰ δάκρυά μου.

— Εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Λῶχ-λέβεν ταχύτερον θέλει χυθῇ τὸ αἷμά μου, παρὰ τὰ δάκρυά σας, Κυρία, τῇ ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ νέος Δούγλας, καὶ ἐὰν δὲν κατορθώσῃ νὰ σῶς ἐλευθερώσω, θέλω ἀποθάνει!

— Σίγησον, τέκνον, καὶ δέου τοῦ Ἰψίστου !

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὰ σκιερὰ τεῖχη, ἃ ἦσαν οἱ μάρτυρες τῶν θλίψεών της, ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας ἀπέσπυεν θερμὴν δέησιν πρὸς τὸν Θεόν· πρᾶγμα τῶνόντι παράδοξον ! ὅσον ἡ καρδία της διεκαίετο ἀπὸ τὸ πῦρ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, τοσούτον μᾶλλον ἀπεκαλύπτετο εἰς τὰς θείας διαχύσεις. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνκώβου Ε. συνησθάνετο εἰς τὸ βάθος τῶν ἡδυπαθειῶν της, ἀσθεστόν τινα δίψαν, ἥτις πραγματικῶς δὲν ἐτέροπετο εἰμὴ ἐν τῇ προσευχῇ.

Περαιώσασα τὴν δέησίν της, ἐπήδησεν ἐν τῇ λέμβῳ καὶ φερομένη διὰ τῶν καιπῶν, εὐρέθη ὡς ἄλκυον ἐπὶ τῆς λίμνης.

Ἀποστὰς μέτρα τινὰ τῆς ὄχθης· εἶδε τὸν φανόν, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ὅπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς πέριξ κεκρυμμένους φίλους της, τὴν στιγμὴν τῆς ἀποδράσεώς της, καὶ ἀφῆκε στεναγμόν, εἰς ὃν προσέχων ὁ νέος Δούγλας.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, βασίλισσα ; τὴν ἠρώτησε δειλῶς ὁ νεανίας.

— Οὐδὲν ἐπιθυμῶ· φοβοῦμαι μόνον, εἶπεν ἡ Μαρία Στυάρτη· τὸ ἐρυθρόν τοῦτο φῶς εἶναι μελαγχολικὸς ἀστὴρ καὶ δύναται νὰ τὸν ὀνομάσῃ τις ἀτίτην αἱματώδη.

— Εἶναι ἡ σπινθηροβολοῦσα ἐλευθερία, βασίλισσά μου.

— Ναί, ἡ ἐλευθερία εἰς τὸ νὰ πολεμήσω ! ἡ ἐλευθερία εἰς τὸ νὰ τιμωρήσω τοὺς ἀντάρτας, ὅπερ ἐστὶν αἷμα καὶ ἀνάως αἷμα. Ἐ! Δούγλας ! δὲν ἤμην γεννημένη πρὸς τοιοῦτον τρομερὸν εἶον !

Ὁ Δούγλας, θεωρῶν τὴν Μαρίαν Στυάρτην ἀφῆκε τὰς κόπας καὶ ἤρτισε μελαγχολικῶς νὰ τὴν θαυμάζῃ. Μελέτης καὶ διασκέψεως ὥρα ἐφαίνετο αὐτῇ ! Τὸ φρούριον Λῶχ-λέβεν ἐλησμονήθη καὶ ὡς ἂν οἱ κίνδυνοι ἐματαιώθησαν, ἡδυνάτο τις εὐκόλως νὰ ὑπολάβῃ αὐτὴν ἐξελθοῦσαν εἰς περιδιάξασιν ἤρεμον καὶ γλυκεῖαν. Ἡ Μαρία ἐλεύρετο τὰ κύματα, ὁ Δούγλας ἐθεώρει τὴν Μαρίαν, καὶ τὴν σιγὴν ταύτην διέκοπτε μόνον τὸ κατὰ τὰς πλευρὰς τῆς λέμβου ὀλίσθημα τῶν ὑδάτων.

Κατὰ τὴν γαληνιαίαν ταύτην νύκτα, ἡ ὀρεγμένη βασίλισσα κατεπραίνετο, καὶ διὰ τῶν εὐκωδίων τῆς ἀνοξείας, ἡ καρδία της εἰσέπνεεν τὰς εὐωδίας τοῦ παρελθόντος βίου της, ἐσκέπτετο τὴν ὥραιαν τῆς Γαλλίας διαμονὴν, τὴν ὀλβιεράν ἐπάνοδόν της, τὰς ἐλλείψεις της, τὰ ἀμαρτήματά της, τοὺς ἐλέγχους της καὶ ἐκκαθαριζομένη εἰς τὴν ἀπέραντον γαλήνην, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της ν' ἀποσπᾶται κατ' ὀλίγον τῶν θλίψεών της.

— Δούγλας! τέλος εἶπεν, ὡς συγκεφαλαιώσα τὰς σκέψεις της, μὴ ἐρασθῇς ποτέ! διατήρησον καθαρὰν τὴν καρδίαν σου, ὡς τὴν λαμπρότητα τῶν βλεμμάτων σου! αὐτὴν, ὡς μόνην νοουθεσίαν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐλευθερίας, ἣν μ' ἀπέδωκας.

— Ἦδη ἡ συμβουλὴ αὕτη εἶναι πάρωρος, Κυρία, ἀπήγγησεν ὁ Δούγλας μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ γονυπετήσας. Σὰς εἶδον κλαίουσαν καὶ ὅτε ὤμοσα νὰ σὰς λυτρώσω, ὤμοσα ἐπίσης καὶ νὰ σὰς λατρεύσω μέχρι τοῦ τάφου μου.

— Καὶ σὺ, ἀτυχὲς τέκνον!

Ἐπῆλθε μικρὰ σιωπὴ καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ διακόψῃ αὐτὴν· ἡ σελήνη ἕως τότε κεκαλυμμένη ὑπὸ τῶν νεφῶν, αἴφνης ἀνεφάνη καὶ τὸ ὥχρὸν αὐτῆς φῶς περιεεκάλυψε τὴν λέμβον· ὁ νέος Δούγλας διέκρινε τότε εἰς τὸ ῥεῦμα τῶν ὑδάτων κρῖνον νενευρὸς πρὸς τὰ κάτω· θελκτικώτατον ἐμβλημα διὰ μίαν βασιλίσσαν τῆς Γαλλίας.

Ἐξῆλθε τῆς λέμβου κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος καὶ διὰ τῆς κώπης κατέλαβε τὸ ἄνθος καὶ προσέφερεν αὐτὸ τῇ Μαρίᾳ Στυάρτη· μαργαρίτης διέλαμπεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κάλυκος, ἦτον ἄρα γε σταγὼν ὕδατος ἢ δάκρυ...

— Κυρία, εἶπεν ὁ Δούγλας, ὑμεῖς ἐπληθίσατε τὴν λίμνην καὶ ὁ δαίμων τοῦ Λῶχ-λέβεν διεκοσμήθη διὰ νὰ σὰς ὑποδεχθῇ διαβαίνουσαν.

— Πῶς καὶ ἡ λίμνη αὕτη ἔχει τοὺς δαίμονάς της;

— Ἀναμφιβόλως τὰ ἄσματα ἀναφέρουσιν...

— Ὀ! μὴ μὲ καλῆσης περὶ ἁσμάτων, Δούγλας! τὰ ἡγάπων πολὺ καὶ τὰ ἐψάλλον πολλάκις· ὁ δαίμων τοῦ Λῶχ-λέβεν δὲν εἶναι φιλοφρονέστερος τοῦ τῆς Μονθᾶί, ἐπομένως δὲν θέλει δώσει καλῆτέρους οἰωνοὺς τῇ θλιβερᾷ βασιλίσῃ, ἀφ' ὧσους ἔδωκεν ὁ Κέλπυς εἰς τὴν νεάνιδα.

Καὶ μειδιῶσα πικρῶς, ἔσκωπεν χαριέστατος τὴν πρόληψιν ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἦτο μ' ὅλα ταῦτα ἀπηλλαγμένη· διηγήθη τὴν ἐν τῇ λίμνῃ Μονθᾶί περιδιάβασίν της, τοὺς ἀρραβῶνας μετὰ τοῦ δαίμονος καὶ τὰς θλιβεράς ἐκτοτε ὁδοιπορίας της.

Ὅτε ἐπερχίωσε τὸν λόγον της, ὁ Δούγλας ἀνεφώνησεν « Ἐγὼ ἔχω εὐάρεστον προσφορὰν διὰ τὸν Κέλπυν τοῦ Λῶχ-λέβεν, καὶ ἐκβαλὼν τοῦ κόλπου τοῦ τὰς κλεῖς τοῦ φρουρίου, ἃς ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ, τὰς ἐρρίψεν ἐν τῇ λίμνῃ. Μόλις ἡ πράξις ἐγένετο καὶ ἠκούσθη ἐκπυροσφρότης· ἐνόησαντες ἐκ τοῦ πύργου τὴν δραπέτευσιν τῆς βασιλίσσης ἐπυροβόλησαν, κατὰ τοῦ σκάφους.

Ὁ Δούγλας ὥχριασεν, ἡ Μαρία Στυάρτη ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἡ λέμβος ἐπανελάβε τὴν πορείαν της ἢ μάλλον τὴν πτῆσίν της πρὸς τὴν ἀντίθετον ὄχθην· ἡ διάβασις ἐγένετο ἐν σιγῇ, ἀλλ' ὅτε προσέγγισαν τὴν ἀκτὴν, ἡ βασιλίςσα εἶπε πρὸς τὸν ὁδηγὸν της.

— Βλέπεις, Δούγλας, ὅτι αἱ λίμναι τῆς Σκω-

τίας μοι εἶναι δυσμενεῖς καὶ ὅτι ὁ θάνατος μὲ παρακολουθεῖ;

Μακρὰν ὀλίγον τῆς ὄχθης ὁ νέος Δούγλας συνέλαβε σκόλυμον, ὅπερ προσέφερεν τῇ βασιλίσῃ, φερούσῃ ἤδη τὸ κρῖνον, καὶ τῆς εἶπεν·

— Ἄνασσα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας! (ὑπαινιττόμενος τὰ δύο ταῦτα ἐμβλήματα,) οἱ ὑπῆκοι ὑμῶν σὰς ἀναμένουν! καὶ σελπίσαντος αὐτοῦ διὰ κερατίου, ἔδραμεν ὁ Γεώργιος Δούγλας, ὁ Ζὼν Βῆνον, ὁ Κλαύδιος Ἀμιλτον, οἵτινες παρεφύλαττον κεκρυμμένοι ἐντὸς τῶν χόρτων, ἵνα προσαγορεύσωσιν τὴν δραπέτιδα.

Ἡ Μαρία εἶδεν εὐθὺς ἑαυτὴν περιεστοιχισμένην ἀπὸ τινος εὐγενεῖς πιστοὺς καὶ ἀρωσιωμένους, καὶ ἡ ἐλπίς ἐνεθεῶρνε τὴν ψυχὴν της. Νομίζουσα τέλος ἑαυτὴν κυρίαν τῆς τύχης της, ἀνέκραξεν, ἀσπασθεῖσα τοὺς φίλους της « ἐσώθην » ὅτε ἡ τάλαινα ἐμελλε ν' ἀπωλεσθῇ. Ἡ ἐν τῇ λίμνῃ Λῶχ-λέβεν περιδιάβασις ἐπὶ μικρὸν χρόνον προηγήθη τῆς μακρᾶς καὶ σκληρᾶς αἰχμαλωσίας της, καὶ τὴν 8 Φεβρουαρίου 1587, ἡ θυγατὴρ τοῦ Ἰακώβου Ἐ. χήρα τοῦ Φραγγίσκου Β'. ἡ βασιλίςσα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας, μετὰ 18 ἐτῶν ἐσάνους καὶ κρατήσεως, ἐπλήρου τὰς προρρήσεις τοῦ πατρός της, θέτουσα τὴν νέαν καὶ ὠραίαν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς λαιμητόμου τῆς Ἐλισάβετ.

Ὁ δήμιος ἔτρεμε καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ κτυπήσῃ, καὶ δις ἀπεπειράθη τὴν πράξιν. Ἡ ψυχὴ τῆς Μαρίας ἀπεδήμησε συνδιαλλαγεῖσα μὲ τὸν Ἰψιστον διὰ τῆς μετανοίας καὶ προσευχῆς. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δὲν ἀγνοοῦσι τὰς λεπτομερείας τῆς τρομερᾶς ταύτης καὶ ἐξόχου ἀγωνίας. Ἰσως πρὶν ἢ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ θανατικοῦ ἱκρίου τοῦ Φοθεργαί, κατὰ τὰς θλιβεράς ὥρας, ἃς ἐπησχόλησε διὰ νὰ ἀναθεωρήσῃ καὶ καθιερώσῃ τὸν βίον της εἰς τὸν Θεόν, ἡ Μαρία ἀνεπώλησεν εἰς τὴν μνήμην της τὰς πρόληψεις τῆς νηπιότητός της, καὶ τὰς φοβερὰς τοῦ δαίμονος προφητείας.

Ὅπως δὴ ποτε, τὸ δαιμόνιον τῶν ὑδάτων κατέκτισε τὴν ἀνάμνησίν της, καὶ φέρει τὸ πένθος αὐτῆς. Κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μὲν, ῥέοντος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Φαθεριγγαί, συλλέγουσιν εἰσέτι μικρά τινα ἐρυθρὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ἀνεφύησαν, ὡς τὸ ἄσμα ἀναφέρει, ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος τῆς δυστήνου Μαρίας.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
ὑπὸ τῆς Κ. ΕΛΕΝΗΣ Β.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΔΡΥΔΕΝ.

Πτωχὸς καὶ παρεγνωρισμένος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του, ὁ Δρύδεν ἀπεσύρθη κατὰ τὰ 1580, μιλία τινα μακρὰν τοῦ Λονδίνου, ἐν πενιχρᾷ τινι κατοικίᾳ, ἣν ζυθοποιὸς τις ἐκ Βούλβιχ